

LLETRA DE VIDA, PEDRA DE LLUNA

Quan aquella lletra em va cremar a les mans,
aquella de les quatre lletres de la vida,
nascuda davant meu en el verí,
l'adenina,
vaig beneir totes les albes d'estudi,
totes les nits d'insomni,
tot l'oceà que vaig creuar per arribar fins aquí.

Jo, atònit, davant la porta oberta
al davant dels graons de les escales de cargol
per on pugen i baixen els àngels amb els llibres
que expliquen als àtoms els secrets de la dansa de la vida,
quin vertigen vaig sentir!

La Lleida de les boires i les solellades,
el Houston on vaig tocar pedres de la lluna,
el cap Cañaveral de la glòria de l'espai,
i jo allà, en el futur,
en la paradoxa de tocar el demà en explorar els orígens,
afamat de saber,
assedegat d'astres,
en la felicitat d'haver tocat la pell de la deessa més blanca.

Quan sigui pols,
tots aquests focs cremaran en mi
com cremaven les fórmules en els meus ulls d'estudiant,
com cremava la llenya esperant el pa,
lluminosament, al forn del meu pare.

David Jou¹

¹Rebut el 8 de febrer de 2005